

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Mare de Déu de Queralt

La imatge de la Mare de Déu de Queralt és una petita talla de fusta d'uns cinquanta centímetres d'alçada. Representa la Mare de Déu asseguda. Amb la mà esquerra agafa el seu fill situat dret damunt el genoll, el qual sosté un llibre amb la mà esquerra mentre beneeix amb la dreta. Amb la mà dreta sosté una oreneta, animal que ha esdevingut el símbol de Queralt. El peu esquerre de la Mare de Déu trepitja una feristela. Documentada des del segle XIV, és un exemplar gòtic que conserva trets romànics molt marcats.

La Mare de Déu de Queralt és venerada al santuari de Queralt (Berguedà), situat al capdamunt de

la serra de Queralt, a una altitud de 1.200 metres. Per la seva peculiar ubicació ha estat anomenat «el balcó de Catalunya». L'amplitud del seu paisatge i les sensacions que provoca justifiquen pujar a Queralt. L'indret on avui s'aixeca el santuari correspon, segons sembla, a l'espai que va ocupar el castell de Guillem de Berguedà.

El conjunt de Queralt l'integren el santuari, on es venera la imatge de la Mare de Déu de Queralt, i un notable edifici annex que acollí en el seu moment l'hostatgeria del santuari, on avui hi ha el restaurant i l'estació del funicular inclinat que hi accedeix des dels aparcaments.

Diumenge XXIX de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode (17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt del turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt del turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per a poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. [...]

Salm responsorial (Salm 120)

L'ajuda em vindrà del Senyor,
que ha fet el cel i la terra.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (3,14–4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de

Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi." El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint fins aquí fins que no podré aguantar més.»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que la hi reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

2

full

Acció i contemplació | Mn. Marc Majà i Guiu

En la primera lectura d'avui, el poble d'Israel és atacat pels amalequites. Josuè, amb homes de guerra d'Israel, surt al combat. Moisès, acompanyat d'Aharon i Hur, puja al turó per pregar Déu. El combat s'estén a tota la jornada. «Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites.» Davant d'això, Aharon i Hur brinden ajuda a Moisès, aguantant-li les mans fins a la posta del sol, cosa que es traduirà en la victòria final d'Israel.

La jornada de batalla d'Israel és signe del nostre dia a dia. L'atac dels amalequites representa les diferents dificultats, contratemps, temptacions, a què estem exposats. La lluita de Josuè i els seus homes és el treball i l'esforç que cadascú posa per tirar endavant. L'ascensió

de Moisès i els seus ajudants al turó representa la nostra pregària, l'ajuda que demanem a Déu.

Aquest episodi del llibre de l'Èxode ens mostra molt bé la importància de no separar «acció» i «contemplació». En efecte, per molt que Moisès hagués pujat al turó per pregar, si Josuè i els seus homes no haguessin defensat el seu poble, difícilment Israel hauria vençut l'atac amalequita. I a la inversa, per molt que Israel lluités contra els amalequites, si Moisès deixava de pregar, la força d'Israel s'esvania.

Jesús, que en l'Evangelí d'avui ens anima a «pregar sempre, sense perdre mai l'esperança», ens ho corrobora: com és d'important que siguem persones d'acció (de treball, lliurament, organització, implicació) i, al mateix temps, persones de contemplació.

La missió, basada en la fe i en la caritat | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La nostra mirada a les missions catòliques ha de ser sempre agraïda. Veure com arreu del món hi ha missioners i missioneres que són presents en la gran diversitat de pobles, de llengües i de cultures, ens omple de goig. En el fonament de les missions hi ha la fe ben unida a la caritat. La fe porta a la missió, perquè ens obre el cor a la caritat. La fe cristiana em fa descobrir que l'altre és el meu germà, el qui tinc al costat i tota persona encara que sigui lluny de mi. La fe actua per la caritat (cf. Ga 5,6). La fe porta a la caritat activa envers els germans. «La fe sense la caritat no dóna fruit, i la caritat sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que una permet a l'altra seguir el seu camí... És la fe la que ens permet de reconèixer Crist, i és el seu mateix amor el que impulsa a socórrer-lo cada cop que es fa el nostre proïsme en el camí de la vida» (Benet XVI, *Porta fidei*, 14).

Tota aquesta reflexió la fem amb motiu del DOMUND, el diumenge en què arreu del món tots els catòlics som convidats a donar suport a les missions catòliques d'arreu del món. La nostra intenció no vol parar-se en una realitat concreta, en un país concret, sinó en la totalitat de les missions, en tots els missioners i missioneres, els quals són nostres, ens pertanyen i dels quals nosaltres ens hem de sentir solidaris en la seva tasca de propagació de la fe cristiana.

El suport a les missions catòliques ha sofert al llarg d'aquests darrers anys una davallada, per moltes raons. Una és la disminució de la fe i de la pràctica de la vida cristiana en moltes persones. Una altra és la proliferació d'altres institucions que promouen la solidaritat amb els pobles més pobres de la terra. Amb tot, cal agrair la fidelitat i la constància en l'ajut a les missions de tantes i tantes persones que al llarg dels anys han expressat i expressen la seva consciència missionera, que neix de la fe i la caritat, amb les seves aportacions a favor de les missions, amb donatius, amb donacions i llegats, i, sobretot, amb la pregària.

Ens cal retornar al convenciment que la millor caritat que podem fer a una persona és que puguin escoltar la bona notícia de l'amor de Déu, que en Jesús es manifesta en plenitud. Hem de fer nostres les paraules de sant Pau: *L'amor de Crist ens empeny* (2Co 5,14). «Avui la crida a la conversió, que els missioners dirigeixen als no cristians, es posa en tela de judici o passa d'amagatotis. S'hi veu un acte de «proselistisme»; es diu que n'hi ha prou amb ajudar els homes a ser més homes o més fidels a la seva pròpia religió; que n'hi ha prou amb formar comunitats capaces de treballar per la justícia, la llibertat, la pau, la solidaritat. Però s'oblida que tota persona té el dret a escoltar la «Bona Nova» de Déu que es revela i es dóna en Crist, per a poder realitzar en plenitud la pròpia vocació» (Joan Pau II, *Redemptoris missio*, 46).

Agenda litúrgica de la setmana

20 ■ Diumenge XXIX de durant

l'any / Cicle C. Santa Irene, màrtir (s. VI). Santa Adelina, verge (†1125).
Lectures: Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2 Timoteu 3,14-4,2 / Lluc 18,1-8

Litúrgia de les hores: Setmana I

21 ■ Dilluns. Santa Úrsula, màrtir (s. X). Sant Hilarió, abat (306-371). Santa Griselda, verge.

Lectures: Romans 4,20-25 / Salm Lluc 1,69-70.71-73.74-75 / Lluc 12,13-21

22 ■ Dimarts. Santa Salomé. Santa

Càndida, màrtir.

Lectures: Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc 12,35-38

23 ■ Dimecres. Sant Joan de Capistrano, prevere (1385-1456).

Lectures: Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48

24 □ Dijous. Sant Antoni M. Claret, bisbe (1807-1870).

Lectures: Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53

25 ■ Divendres. Sant Bernat Calbó, bisbe (1180-1243).

Lectures: Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59

26 ■ Dissabte. Sants Llucià i Marcià, màrtirs. Sant Evarist, màrtir, papa (97-105).

Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 / Lluc 13,1-9

27 ■ Diumenge XXX de durant l'any / Cicle C. Santa Sabina, màrtir (s. IV).

Lectures: Siràcida 35,12-14,16-18 / Salm 33 / 2Timoteu 4,6-8,16-18 / Lluc 18,9-14

Avui Domund 2013 | Delegacions de Missions de Vic i Solsona

Aquest diumenge del Domund és el dia en què l'Església universal resa i col·labora econòmicament a favor de l'activitat evangelitzadora dels missioners i missioneres.

Els missioners són sacerdots, religiosos, religioses i laics que han estat enviats per un període de temps o per tota la vida a anunciar l'evangeli a països on no coneixen Jesús, i al mateix temps assumeixen projectes educatius, sanitaris, de promoció social de les persones i pobles que atenen.

Podem col·laborar amb ells resant, i econòmicament a través de les Obres Missionals Pontificies (OMP), perquè des de Roma es puguin distribuir recursos de manera equitativa entre tots els missioners del món.

Espanya és el país que més missioners envia a l'Església universal. Hi ha 14.000 missioners repartits en 130 països.

Segons un informe de la OMP, un 47% de la població mundial es troba en territori de missió. El seu finançament depèn dels donatius recollits durant la diada del Domund.

Ens consta a les delegacions que els missioners estan molt agraïts quan reben les ajudes per a desenvolupar la seva tasca tant evangelitzadora com social.

Els, que ens fan arribar projectes, ens diuen:

«Molt pocs euros fan molt»

- Amb 0'60 euros es pot comprar un quilo d'arròs a Burkina Faso.
- Amb 50 euros sobreviu un sacerdot a la República Democràtica del Congo.
- Amb 160 euros de salari mínim sobreviu una família a la República Dominicana.
- Amb 1 euro es cobreix la necessitat del material higiènic d'una família al mes a Albània.
- Amb 20 euros es pot pagar una matrícula d'estudi a Burkina Faso.
- Amb 2.900 euros es paguen les medicines d'un centre de salut en un barri de Dakar.

Paraules del papa Francesc

Heus ací un resum del missatge que el papa Francesc adreçar per la Pentecosta als missioners i missioneres:

«Benvolguts germans i germanes:

»La fe és un do preciós de Déu. L'anunci de l'evangeli és part del ser deixeble de Crist. L'impuls missioner és un senyal de clara maduresa en una comunitat eclesial. La missioneritat no és solament una qüestió de territoris geogràfics. Es convida tota una comunitat a fer propi el mandat confiat per Jesús als apòstols. Des dels àmbits eclesials s'ha de donar relleu a la dimensió missionera. No es pot anunciar Crist sense Església.

A gran part de la humanitat no ha arribat la bona notícia de Jesús i en una època de crisi encara és més urgent portar amb valentia a totes les realitats l'evangeli de Crist.

»L'Església no és una organització d'assistència, una empresa o una ONG, sinó una comunitat de persones animades per l'Esperit Sant que desitgen compartir aquesta experiència de profunda alegria i el missatge de salvació que el Senyor ens ha donat.

»Estic agraït especialment als missioners i missioneres, als preveres, als religiosos i religioses i fidels laics, que cada vegada són més nombrosos. Però també m'agradaria subratllar que les esglésies joves estan treballant generosament per enviar missioners a les esglésies que es troben en dificultats.

»La labor que es fa des de les OMP és una actuació important amb el compromís cap als cristians de diverses parts del món que es troben en dificultats.

»Beneixo de tot cor els missioners i missioneres i tots els qui acompanyen i recolzen el compromís fonamental de l'Església. Perquè l'anunci de l'Evangeli ressoni a tots els racons de la terra i tots els ministres de l'Església i els missioners i missioneres experimentem "la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar.»

Des de les Delegacions de Missions de Vic i Solsona us convidem a tenir presents els missioners de les nostres respectives diòcesis en les nostres pregàries.

Si esteu interessats a rebre més informació o voleu col·laborar de voluntaris, podeu adreçar-vos a les respectives delegacions.

DOMUND

Què és el DOMUND?

El Diumenge Mundial de les Missions és el dia en el qual tota l'Església resa i col·labora econòmicament a favor de l'activitat evangelitzadora dels missioners i missioneres.

Qui són els missioners?

Sacerdots, religiosos i religioses, i laics, que han estat enviats, per un període llarg de temps o per tota la vida, a països on encara no es coneix l'Evangeli. En l'actualitat hi ha prop de 14.000 missioners espanyols per tot el món.

Què fan els missioners?

Anuncien l'Evangeli als qui encara no coneixen Jesús perquè, si reben la gràcia de la conversió, puguin incorporar-se a l'Església pel baptisme. Al mateix temps, assumeixen la responsabilitat en projectes educa-

tius, sanitaris i de promoció social de les persones i pobles que atenen.

Com col·laborar amb ells?

Resant per ells, perquè Déu fecundi amb la seva gràcia el treball que realitzen, i col·laborant econòmicament amb les Obres Missionals Pontificies, perquè el Papa pugui distribuir, de manera equitativa entre tots els missioners del món, els donatius que arriben dels fidels.

Jo puc ser missioner?

Tots els batejats som missioners per vocació. Alguns reben una crida específica de Déu, com els apòstols, per a lliurar la seva vida al servei de l'anunci de l'Evangeli. Per a ser missioner cal estar disponible per a escoltar la crida, per a ser enviats per l'Església i per a romandre en la missió al servei dels homes.

Visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Nord (I)

El divendres dia 28 de gener d'aquest any 2013 començava la visita pastoral del senyor bisbe al Bages Nord. El P. Antoni Costa, claretià, rector de Sallent i arxiprest, concelebrava amb el prelat i els seus acompanyants. En l'homilia, Mons. Romà Casanova ens presentava el sentit programàtic de la visita.

«Gràcies per ser amb el bisbe de la diòcesi a l'inici de la seva segona visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Nord», ens deia. «L'eucaristia celebrada en aquesta capella on reposen les relíquies de sant Bernat Calbó és el primer acte d'aquesta visita pastoral. La pregària és el primer deure de qui en nom del Senyor ha de predicar la paraula.

»L'autor de la carta als Hebreus ens ha dit: *Nosaltres no som dels qui es fan enrere i es perden, sinó dels qui se salven perquè han cregut*. Ser testimoni de Crist significa mantenir-se fermes en la fe i en les opcions de vida que aquesta aporta. I això encara que a l'entorn apareguin els núvols de la indiferència, de la burla, del menyspreu, del buit, de la persecució...

»Ja en l'Evangeli apareixen dues de les paràboles de Crist en què ell ens explica com és el Regne de Déu (la llavor i el gra de mostassa, Mt 4,26-34). Quan Crist, la veritable llavor, el veritable gra de blat que dona vida,

és sembrat al cor d'una persona, el Regne de Déu és present en aquest cor. El Regne de Déu no són idees, ni opcions ètiques, el Regne de Déu és Crist en el nostre cor.

»Els qui formem les comunitats no som gran majoria. Aquesta és època de viure la fe en l'experiència de la minoria... però també sabem que nosaltres, moltes vegades, tan petits com el gra de mostassa, si posem la nostra esperança solament en el Senyor i en la seva gràcia, som ja ara el Regne de Déu present enmig del món. Regne del qual tots els homes són cridats a participar.

»Encomano a la intercessió de sant Bernat Calbó la segona visita pastoral que avui inicio a l'arxiprestat del Bages Nord. També invoco l'ajuda de dos grans predicadors que ens han precedit: sant Antoni Mª Claret, fill de Sallent i sembrador de la paraula a Catalunya, i sant Francesc Coll, recentment canonitzat, el qual he escollit com a patró de la segona visita pastoral a tota la diòcesi.

»Que el Senyor susciti en les parròquies i comunitats del Bages Nord i d'arreu de la diòcesi els evangelitzadors que necessitem... Santa Maria, Mare de l'Església i estel d'evangelització, pregueu per nosaltres. Amén.»

6

full

Proverbi persa | Teresa Medina Casanovas

Cadascú es queixa de les molèsties que se li presenten.

Hi ha persones que contínuament es queixen. Ni ha d'altres que, si tenen alguna cosa que els molesta, callen i van passant com poden; aquesta actitud de cara als altres fa la impressió que tot va molt bé. Aquesta manera de fer provoca moltes enveges, ja que el qui sempre es queixa es creu que només li passen coses a ell.

He quedat sense paraules quan avui, no sé com ni per què, he llegit aquest proverbi persa: «Plorava perquè no tenia sabates fins que vaig veure un home que no tenia peus.»

Beatificacions en l'Any de la Fe

Els màrtirs que foren beatificats diumenge passat són reconeguts com a «beats» per l'Església. Per a ser beat, normalment es demana un miracle obtingut per la intercessió del candidat, però en cas de martiri no es requereix cap miracle. Els beats seran venerats només per l'Església diocesana i, des de Benet XVI, els beats tornen a ser proclamats pels bisbes en les diòcesis respectives.

Josep Maria Fontserè Masdeu

Vinyoles d'Orís, 1854 / Barcelona, 1936

Nascut el 30 d'octubre de 1854 a Vinyoles d'Orís. Va professar el dia 31 d'agost de 1889 i fou ordenat sacerdot el 4 d'abril de 1885. Visqué la infantesa a Manlleu i no pogué complir el desig d'entrar a Montserrat. En 1883 estava incardinat a la diòcesi italiana de Norcia, on rebé els ordes sagrats, i serví a Monteleone fins al desembre de 1885. Professà solemnement a Montserrat el 8 d'octubre de 1892. En esclatar la guerra era el més ancià de la comunitat. El dia 19 d'agost de 1936 fou mort a Pedralbes, Barcelona.

Mauricio Íñiguez de Heredia Alzola

Dallo (Àlaba), 1877 / Barcelona, 1936

Ingressà en l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i el 12 de març de 1905 va fer la professió perpètua. Va servir en les comunitats de Ciempozuelos (Madrid), Sant Boi de Llobregat, València, Barcelona i, els últims anys, Manresa. En esclatar la revolució, l'ajuntament manresà decomissà el centre de forma pacífica i legal i facilità mitjans als germans perquè l'abandonessin. El germà Maurici ho va fer el 5 d'agost de 1936 i anà a Barcelona. El dia 27, trobant-se a la plaça de la Universitat, va ser detingut. Aquella mateixa tarda els seu cadàver va aparèixer als voltants de l'Hospital Clínic, amb signes de violència.

Luis Bertran Solà Jiménez

Amunarrizqueta (Navarra), 1899 / Barcelona, 1936

Ingressà en l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i el 15 d'octubre de 1923 féu els vots solemnes. Va servir en les comunitats dels hospitalaris a Catalunya i es dedicava a l'ofici de demanar almoïna a favor dels malalts i també a l'acompanyament i servei nocturn dels malalts, tant en centres infantils com psiquiàtrics. Els últims anys formava part de la comunitat de Manresa. Juntament amb l'anterior germà va marxar cap a Barcelona i sofrí igual destí. Mauricio i Luis foren sepultats el dia següent en la magna fossa comuna, anomenada «Fossar de la Pedrera», oberta al cementiri de Montjuïc.

Les pors | Ester Busquets i Alibés

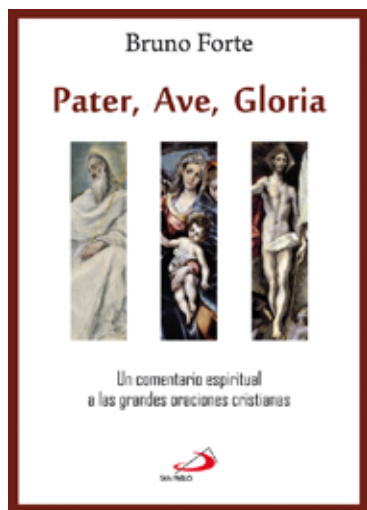
El reguitzell de fòbies que al llarg de la història hem anat catalogant és molt extens: l'aerofòbia (por de viatjar en avió), la claustrofòbia (por dels llocs tancats), la nictofòbia (por de la nit o la foscor), la xenofòbia (por de l'estranger)... però, en qualsevol cas, la fòbia que ara és de moda en molta gent, no especialment en els més grans, és la *nomofòbia*, que es defineix com la por de sortir de casa sense el telèfon mòbil. El terme és una abreviació de l'expressió anglesa «no mobile phone phobia». Segons estudis recents, a casa nostra, un 96% de la població utilitza el telèfon mòbil i un 53% té ansietat quan perd el telèfon, se li acaba la bateria, el saldo o no té cobertura en la xarxa. Les persones que pateixen *nomofòbia* expressen que «el seu telèfon és la seva vida, que ho és tot, i que amb ell se senten acompanyades»; quan no disposen de l'aparell estan nervioses, irritables i, a vegades, fins i tot són agressives. Per això les veiem sempre enganxades al telèfon.

Aquesta fòbia (la por a deixar-se el mòbil a casa i passar uns instants, uns minuts, unes hores sense aquest apèndix que ha esdevingut imprescindible per a una bona colla d'éssers humans) m'ha portat a pensar en aquell home de fe que sempre recorda que «al matí no es pot sortir de casa sense haver fet una llarga estona de pregària», que és ben diferent de sortir-ne sense el mòbil; a ell el que li dóna pau interior i segu-

retat no és el mòbil, sinó la pregària. En la vida de la fe el «Tot» no és el telèfon mòbil, sinó Déu. La pregària és fruit de la fe, la manifestació viva del lligam íntim entre Déu i l'ésser humà, el vincle amb aquest Déu que dóna la força per a ser feliç en aquest món. La pregària a la qual es refereix el nostre home de fe no és solament llenguatge del cor adreçat a Déu, sinó, al mateix temps, compromís d'amor amb la vida, perquè la vida del creient no és una vida aïllada del món i dels altres, sinó una vida orientada al transcendent, que s'obre a l'Altre i, precisament per això, s'obre també generosament als altres.

El telèfon mòbil en concret i la tecnologia en general són fantàstics i, certament, contribueixen a millorar la nostra qualitat de vida si se'n fa un bon ús, però competeixen a absolutitzar-los. Si per a un creient el més important és la seva fe, de l'única cosa que hauria de tenir «por», en el sentit més sa possible del terme, és sortir de casa sense el compromís de la fe, sense tenir Déu ben present. Ser un creient «de veritat», prendre consciència de la gran exigència que reclama la fe, sempre s'hauria de viure —en paraules de sant Pau— amb «por i tremolor». Aquesta por, d'autèntic sentit, és la que ens allunyarà d'altres moltes pors totalment superficials, i ens aproparà a la confiança vers el Pare de la qual sempre ens parla Jesús i de la qual tan necessitats estem.

Llibres | Pater, Ave, Gloria | Bruno Forte.....

Un comentario espiritual a las grandes oraciones cristianas. Editorial San Pablo. Preu: 8,07 euros.

El Pater, l'Ave Maria i el Glòria són les oracions més estimades i repetides pels cristians. Els comentaris teològic-pastorals d'aquest llibre, d'un conegut bisbe italià, estan escrits d'una manera senzilla i amena i pretenen ajudar els creients a prendre més consciència dels continguts de la fe, expressada en les paraules d'aquestes oracions i de l'experiència de Déu que ens presenten.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60